

som man har ladet gro Mos over, pludselig skal kunne blive gravet op igen og berøve en Mand hans Valgret; det har aldrig nogen Sinde været Hensigten. Jeg gør ogsaa opmærksom paa det ejendommelige Forhold, der vilde komme til at fremtræde ved denne Sammenkobling af Valglovsbestemmelserne med den kommunale Skattelovs Regler. Den, der maaske i lang Tid har boet baade i den ene og den anden Kommune og ikke har betalt, har Restancer baade af den ene og af den anden Art og saa flytter til en anden Kommune og betaler sin Skat i denne, ham møder der ingen Vanskeligheder fra Fortiden, selv om den er nok saa haard; Restancer fra andre Kommuner kan umuligt bringes i Forbindelse med Valgretten i den nye Kommune. Denne Mand møder der altsaa ingen Vanskeligheder, selv om det er en af de allerværste Restanter, der er Tale om. Hvis man derimod paabyder, at Restancer fra ældre Tid altid skal møde op overfor Vælgerne, saa vil en uskyldig Restance, som man fra alle Sider er enig om ikke bør komme en Mand til Skade paa hans borgerlige Rettigheder, kunne møde op i afgørende Øjeblikke og lægge Hindringer i Vejen. Det kan aldrig være nogens Mening, at man vil træffe en saadan Afgørelse af det Spørgsmaal. Det, som man har faaet Øje paa, er, at det eventuelt under det politiske Livs Udvikling kunde tænkes, at der kunde være Mennesker, der — ikke for Valget i Aar, thi det er udelukket, men for Valget i 1929 — kunde planlægge, at de ikke vilde betale Skat i 3 Aar, men sætte alt ind paa at holde sig paa Valglisten det fjerde Aar og saa udsætte sig for alle de Vanskeligheder, der vilde opstaa i alle disse 3 Aar med Udpantning o. s. v. Dette kan tænkes, og det kan ogsaa tænkes, at der kan være Kommuner, som vil begunstige nogle Vælgere ved ikke at foretage Skatteopkrævning hos dem, og saa fremdeles. Dette er Spørgsmaal, som Indenrigsministeren har erklæret sig villig til at overveje og til at forhandle om i Forbindelse med Spørgsmaal af Vigtighed, som han har fremdraget om den Forskel, der er paa kommunale Vælgere med Hensyn til Tiden. Hvad er da mere naturligt end at afslutte denne Sag med at konstatere det, som man er enig om her, nemlig at Ministerens Meddelelser og Erklæringer angaaende denne Lovs Fortolkning er rigtige, og at Tinget maa billige dem — det ærede Medlem Hr. Kragh har sagt det samme, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har sagt det samme —, og dernæst sige, at man tillige bifalder hans Til-

sagn om at ville overveje disse vigtige Spørgsmaal.

Derfor tilraader jeg mine Meningsfæller at stemme for det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Sundbo, og jeg opfordrer i Virkeligheden ogsaa de andre Partier til at slutte denne Forhandling paa den Maade, som man sagde, man vilde føre den paa, da man begyndte, nemlig upolitisk. Det kan vi imidlertid ikke gøre ved en Dagsorden, som har den Brod, som det ærede Medlem Hr. Kraghs har, om det nu er bevidst eller ikke bevidst. Thi nu kan man sige, at der staar jo ikke noget imod den højtærede Indenrigsminister i den, men hvis den bliver vedtaget, vil enhver, som behandler den ude i Landet, ganske simpelt sige: Aha, Ministeren skal „søge tilvejebragt en saadan Afhængighed . . . , som det har været den kommunale Valglovs Hensigt at skabe“, hvorfor har han ikke gjort det? Der maa nødvendigvis, for at dette ikke skal misforstaaes, siges af dette høje Ting, at Ministeren har Ret i sin Fortolkning af Loven, i sin Fremstilling af, hvorledes den er at forstaa. Og dernæst: „saaledes at Til sidesættelse af valgretsmæssige Hensyn af Betalingen af ældre Skattegæld til Øpholdskommunen til Fordel for nyere ikke kan praktiseres“. Dette er rettet mod en Fortolkning af Skatterestancereglerne, som er udsendt nu i et Cirkulære fra Indenrigsministeriet, men bag hvilken der ligger en Udtalelse fra den foregaaende Ministers Tid, som hans Presse imidlertid forklarer, som om han i Virkeligheden er imod denne Fortolkning. Jeg tror, enhver vil erkende, at den Dagsorden, som det ærede Medlem Hr. Kragh har stillet, hvad enten det nu er med eller mod hans Villie, ikke er kommet til at udtrykke det, som det var hans Hensigt at afslutte denne Sag med: en Paastand paa Overgang til Dagsorden, som indeholdt det, hans Tale indeholdt, nemlig en Godkendelse af Ministerens Fortolkning og et Ønske om, at de Spørgsmaal, som var fremdraget af ham og andre, maatte blive overvejet. Det er dette, der udtales i det ærede Medlem Hr. Sundbos Dagsorden, og derfor anbefaler jeg det høje Ting at stemme for den.

Indenrigsministeren (Hauge): Den af det ærede Medlem Hr. Sundbo fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsorden kan jeg tiltræde og anbefaler det høje Ting at stemme for den.

Ordføreren for Forespørgerne (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Rode beklager, at et Spørgsmaal, som var begyndt sagligt, ender